

บทที่ 453
คำถามที่ไม่กล้าถาม

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตั้งแต่ลูกเขียน บทสวดของฉัน ถวายแด่พระองค์ เมื่อ 20 กว่าปีก่อน มาถึงปัจจุบัน ลูกพยายามเขียนเรื่องที่ไม่หนักหรือบางครั้งก็นำเอาเรื่องหนักมาเขียนเป็นเรื่องเบาถวายแด่พระองค์ แต่เมื่อสองสัปดาห์ก่อน หลังจากลูกได้ชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่งเกี่ยวกับความเชื่อของผู้ที่ยอมเป็นมรณสักขีของคริสตชนในประเทศที่เราเรียกกันว่าแดนอาทิตย์อุทัยในศตวรรษที่ 17 แล้ว ไม่เพียงแต่นอนไม่หลับ แต่สมองของลูกยังลุกโชติช่วงด้วยพลังแห่งความเชื่อ สลับกับคำถามต่างๆ ที่ลูกไม่กล้าถาม และเมื่อกล้าถามในที่สุดแล้ว ก็ไม่กล้าตอบ ลูกสวดภาวนาเป็นอาทิตย์เพื่อขออนุญาตพระจิตเจ้าในการเขียนบทสวดบทนี้

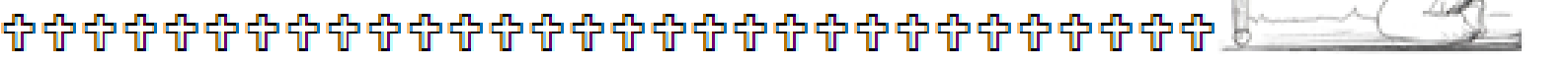
หลังจากที่ลูกได้รับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์และได้ค้นพบพระองค์แล้ว ลูกทราบว่าการเชื่อของตัวเองนั้นมันคงและหนักแน่นตั้งศิลา มีช่วงหนึ่งที่มีผู้ก่อการร้ายจับตัวประกันบนเครื่องบิน และถามผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นว่า “คุณเชื่อในพระเจ้าไหม?” ใครตอบว่า “เชื่อ” จะถูกยิงทิ้งและศพจะถูกโยนลงจากเครื่องบินทันที มีวันหนึ่งลูกได้คุยกับเพื่อนคาทอลิกคนหนึ่งที่เขาเป็นผู้ที่มีความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าอย่างหนักแน่นว่า ถ้าเราตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น เราจะตอบอย่างไร ลูกพูดโดยไม่ต้องคิดสักวินาทีและด้วยความเชื่อความศรัทธาของคาทอลิกใหม่ที่ยังไร้เดียงสาว่า “พี่จะตอบว่า เชื่อ! แล้วเปรี้ยงเดียว พี่ก็จะได้ไปอยู่กับพระเจ้าบนสวรรค์เลย” เพื่อคาทอลิกคนนั้นพูดว่า “หากพี่ตายไป ก็ขาดคนรับใช้พระเจ้าไปหนึ่งคน ถ้าเป็นผม ผมจะโกหกว่าไม่เชื่อ ผมก็ไม่ต้องตาย หลังจากนั้นผมค่อยไปแก้บาป และสามารถรับใช้พระเจ้าได้ต่ออีก ไม่ดีกว่าแบบของพี่ที่ตอบว่า เชื่อแล้วก็ถูกยิงตายไปเลยหรือ?”

ลูกเก็บคำพูดของเพื่อนคนนั้นมาคิดต่อ เขาก็ถูกของเขานะ แต่คิดแบบเด็กที่ไร้เดียงสา ถ้าเราตายในลักษณะนั้น เราก็จะได้เป็นมรณสักขีนะ

กาลเวลาผ่านไป ชีวิตในยุคปัจจุบัน คริสตชนคงไม่ต้องประสบภาวะหรือสถานการณ์ขนาดต้องเป็นมรณสักขีแล้ว

ในปี 2019 ในขณะที่ชาวโลกทราบกันแล้วว่าสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสจะเสด็จเยือนประเทศญี่ปุ่นในขณะที่ประเทศไทยในตอนต้นยังไม่ชัดเจน ลูกสาวของลูกจึงได้เตรียมทริปไปญี่ปุ่น เพื่อมีโอกาสต้อนรับพระองค์ แม้จะได้แค่ไปโบกธงริมถนนที่พระองค์เสด็จผ่านก็ยังดี 😊 และไหนๆ จะไปประเทศนี้เพื่อต้อนรับองค์พระประมุขของศาสนาเรา ลูกสาวจึงได้จัดทริปแสวงบุญโดยเฉพาะ จะไปเมืองและเกาะที่มีการเบียดเบียนคริสตชนอย่างหนักในศตวรรษที่ 17 เมืองหนึ่งต่อมาถูกทิ้งระเบิดปรมาณูในสงครามโลกครั้งที่ 2 อีก 2 แห่งเป็นเกาะ

ณ สักการะสถานต่างๆ ที่เราไปเยี่ยมชม เราได้เห็นถึงเรื่องราวของคริสตชนที่นั่นในยุคต้นๆ ของการแพร่ธรรมของมิชชันนารีชาวตะวันตก ที่ไม่ยอมละทิ้งความเชื่อตามคำสั่งของผู้นำของประเทศเขา ที่เห็นว่าศาสนาคริสต์จะเป็นสิ่งบ่อนทำลายวัฒนธรรมและศาสนาประเทศเขา และยอมตายโดยการถูกทรมานในวิธีต่างๆ ที่ไม่น่าเชื่อว่าคนชาติเดียวกัน

จะทำร้ายกันเองได้ถึงขนาดนั้น แต่ที่นาสะเทือนใจเพิ่มเติมสำหรับลูกหลังจากได้ไปแสวงบุญในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นแล้วคือ วัดหลักของสักการะสถานของบรรดามรณสักขีทั้งหลายที่ยอมถูกทรมานจนตาย บัดนี้ได้ปิดตายกลายเป็นวัดร้างไปเสียแล้ว

ลูกจำได้ว่า ลูกและลูกสาวได้ออกจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นด้วยความคิดที่เศร้าว่า “นี่คือผลที่ออกเงยจากการยอมตายของมรณสักขีเหล่านั้นหรือ?”

กลับมาถึงประเทศไทย มีเพื่อนลูกสาวบอกเธอว่ามีภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ที่สร้างโดยผู้กำกับชื่อดังของฮอลลีวูดและดารานักดัง ที่เกี่ยวกับเรื่องราวของคาทอลิกชาวอาทิติอุทัยในยุคที่ถูกเบียดเบียนที่เราได้ไปเยี่ยมชมมาแล้ว แต่ไม่ได้ฉายในประเทศไทย เป็นภาพยนตร์ที่ถ่ายทำดีมากและเรื่องราวก็ลึกซึ้งสำหรับคนที่เป็นคาทอลิก

ลูกสาวพยายามหาวิธีเพื่อจะได้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้มาตลอด จนกระทั่งสองสัปดาห์ก่อนจึงสำเร็จ

การได้ไปเยี่ยมชมสักการะสถานและอ่านเรื่องราวตลอดจนเห็นภาพต่างๆ มาแล้ว พอได้มาชมเป็นภาพยนตร์จึงทำให้เรา “อิน” กับเหตุการณ์ต่างๆ ในภาพยนตร์มาก แต่การเห็นฉากของการทรมานคริสตชนเหล่านั้นแบบตัวเป็นๆ บนจอ มันเขย่าประสาทสัมผัสมากกว่าการได้แค่อ่านตัวหนังสือที่สักการะสถานเป็นร้อยเป็นพันเท่า

มีวิธีการทรมานที่น่าสะพรึงกลัวมาก ผู้ที่ไม่ยอมละทิ้งความเชื่อโดยการเหยียบบนภาพพระเยซูและกางเขนบ้างจะถูกโยนลงไปในบ่อน้ำร้อนที่เดือดปุดๆ ทั้งเป็น บ้างก็ถูกมัดห้อยด้วยเชือกแล้วโยนลงทะเล หรือเผาทั้งเป็น บางคนก็ถูกมัดห้อยหัวลง โดยมีการขุดหลุมขนาดครึ่งๆ ศีรษะ เพื่อให้ศีรษะลงไปอยู่ในหลุมนั้น เท่านั้นยังไม่พอ บางคนถูกกรีดที่หลังหูในการถูกผูกห้อยหัวลง เพื่อให้เลือดหยดออกจากตัวไปเรื่อยๆ บางคนก็ถูกจับผูกกับกางเขนปักไว้ริมชายทะเล ให้นำทะเลสดจนตาย ...

แต่มีคนหนึ่งในบท ครอบครัวยุโรปของเขาถูกฆ่าตายหมดเพราะไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ แต่เขายอมทำทุกอย่างที่ทหารสั่งให้เขาทำ บอกให้เหยียบภาพพระเยซู เขาก็เหยียบ ฯลฯ แล้วเขาก็ค่อยหาวิธีไปแก้บาปทีหลัง

ลูกคิดถึงเพื่อนคาทอลิกของลูกคนนั้น

แต่ฉากที่บีบคั้นและเจ็บปวดที่สุดคือ ฉากที่คุณพ่อที่ถูกจับขังอยู่ในกรงและทหารได้ขู่ว่า หากเขาไม่ยอมละทิ้งความเชื่อ คริสตชนทั้งหมดที่ถูกจับจะถูกการทรมานจนตายหมด

คุณพ่อวิ่งพล่านในกรงขัง ทูบกรงพร้อมตะโกนถามว่า “Jesus, where are you? Why are you silent when I pray?”

คืนนั้น ลูกนอนไม่หลับ ไม่กล้าถามตัวเองคำถามที่เคยถามเมื่อ 20 กว่าปีก่อนว่า หากตัวเองอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น จะกล้าตอบอย่างไรเพียงสาเช่นเดิมหรือไม่?

แม้ลูกจะรู้สึกว่าคุณเองเพียงสาขึ้นในการเป็นคริสตชน เพราะได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวใน 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ขอพระองค์โปรดประทานพระพรให้ลูกคงความเชื่อแบบเด็กไร้เดียงสาตลอดไปเทอญ

“ผู้ใดมีความเชื่อในพระบุตร ย่อมมีชีวิตนิรันดร” ยอห์น 3:36

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดแต่สิ่ง

www.moving-themountain.com

